

Πού είσαι γιαγιά να με δεις να μεγαλώνω;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

image not found or type unknown

Έχουν

ανθίσει οι αμυγδαλιές, είναι η εποχή τους τώρα. Θυμάσαι όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι και με 'παιρνες από το χέρι να πάμε να τις δούμε; Σαν να 'χουν τη μορφή σου τα δέντρα αυτά, γιαγιά.

Θυμάσαι που σ' έτρεχα στα πάρκα να κάνουμε κούνια κι εσύ παρόλο που πονούσαν τα πόδια σου, δε μου πες όχι ποτέ; **Χατίρι δε μου χάλασες.**

Ή τα απογεύματα που βλέπαμε Λάμψη και παίζαμε χαρτιά κι εγώ δήθεν σ' έκλεβα; Το φλιτζάνι με τον ελληνικό καφέ που γυρνούσαμε κι εσύ μετά διάβαζες το μέλλον; Τα κουλουράκια κανέλας τα θυμάσαι, γιαγιά;

Κι ύστερα θυμάσαι τη μέρα που έφυγες; Γιατί εγώ τη θυμάμαι, γιαγιά. Μπορεί να μην έκλαψα πολύ εκείνη την μέρα, έκλαψα όμως όλες τις υπόλοιπες. **Δε σε χόρτασα.** Ούτε την αγκαλιά σου ούτε τα χάδια σου και τις συμβουλές σου. Ήθελα λίγο χρόνο ακόμα. Λίγες στιγμές ακόμα. Δυο λόγια παραπάνω.

Πέρασα στο πανεπιστήμιο γιαγιά, το ξέρεις; **Θα γίνω δασκάλα, όπως στο 'λεγα από μικρή.** Μένω στην πόλη σου τώρα και φτιάχνω τις δικές μου ιστορίες, που όμως δεν είσαι εδώ ν' ακούσεις. Βρήκα την πρώτη μου δουλειά. Στρώνω τη ζωή

μου. Νοικοκυρεύομαι σιγά-σιγά. Όλα καλά εκτός του ότι λείπεις. Μου λείπεις και μάλιστα πολύ.

Ερωτεύτηκα, γιαγιά. Θέλω να σου τον γνωρίσω. Θα ξετρελαθείς. **Θέλω να μου πεις πώς σου φαίνεται, αν φαίνεται στα μάτια του ότι μ' αγαπάει.** Θέλω να κλάψω στην αγκαλιά σου, γιαγιά.

Σήμερα παντρεύομαι, πού είσαι γιαγιά; Πώς δείχνω με αυτό το άσπρο φόρεμα, ποιος θα μου μαζέψει τις τιράντες, γιαγιά; Διάλεξα τ' αγαπημένα σου κουφέτα, αυτά με το αμύγδαλο. Θα σου φυλάξω μερικά. Σου κράτησα μια θέση μπροστά-μπροστά να με καμαρώσεις.

Μεγαλώνω, γιαγιά! Κι εσύ δεν είσαι εδώ για να το δεις. Δεν μπορείς να το ζήσεις μαζί μου. Να μου σφίξεις το χέρι, να με πάρεις μια αγκαλιά από εκείνες τις δικές σου που τα γεμίζουν όλα. Τώρα πια μόνο φωτογραφίες έχω από σένα. Κι αναμνήσεις γλυκές και τρυφερές, που μαλακώνουν κάπως το κενό σου.

Από τη μέρα που έφυγες, γιαγιά, όλες οι ηλικιωμένες γυναίκες έχουν το πρόσωπό σου. Και μου 'ρχεται να βάλω τα κλάματα. **Ζηλεύω όλα εκείνα τα παιδιά που έχουν δυο ροζιασμένα χέρια να τα χαϊδεύουν. Που έχουν μια γιαγιά να τους πει παραμύθια,** να τους φτιάξει το αγαπημένο τους φαγητό και να τους μαλώσει για το ξεσκισμένο τζιν που φοράνε. Τα ζηλεύω πολύ, γιαγιά.

Από τη μέρα που έφυγες όλα τα αμύγδαλα είναι πικρά και το τραπέζι τα Χριστούγεννα άδειο. Κι αν έμενες γιαγιά, αν ήσουν ακόμα εδώ, δε θα ζήταγα πολλά. Μόνο να συνεχίσω να μεγαλώνω μαζί σου και να σ' ακούω να με φωνάζεις «κοκόννα» σου. Γιατί **πονάει η απουσία σου, πολύ.**

Θυμάσαι εκείνη τη μέρα στο νοσοκομείο που ήρθα και σου είπα πως είσαι η καλύτερη γιαγιά του κόσμου; Ε, ακόμα είσαι. Και θα 'σαι για πάντα. Και σου χρωστάω το μεγαλύτερο «ευχαριστώ» που πλημμύρισες με τόση αγάπη τα παιδικά μου χρόνια **κι έδωσες στη λέξη «γιαγιά» το πιο γλυκό νόημα.** Και μαζί μ' όλα αυτά σου χρωστάω και το πιο μεγάλο «σ' αγαπώ» κι ας λείπεις. Εγώ σε κουβαλάω πάντα μέσα μου, γιαγιά.

Σε όλα τα εγγόνια που δε χόρτασαν τις γιαγιάδες τους

Γράφει η Ελευθερία Ηλιοπούλου

Πηγή: pillowfights.gr